

Republika Hrvatska
Općinski sud u Dubrovniku
Dr. Ante Starčevića 23

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Dubrovniku, po sutkinji tog suda Mirni Franić Rapajić, u pravnoj stvari tužitelja Josip Bošković iz Čilipa, Bistroe 49, OIB: 16740298892, zastupanog po punomoćnicima Katiji Njirić i Vicku Kisiću, odvjetnicima u Dubrovniku, protiv tuženika OTP banka d.d. Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva ANIĆ & ANIĆ d.o.o. Split, Lovretska 14, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne javne rasprave zaključene 12. veljače 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja te u odsutnosti punomoćnika tuženika, 19. ožujka 2026. javno je objavio i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su ništetne i ne proizvode nikakve pravne učinke odredbe Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva broj: 70107/05, solemniziranog kod javnog bilježnika Lucije Carić pod brojem OU-36/05 od 18. siječnja 2005. godine, zaključenog između tužitelja Josipa Boškovića, Bistroe 49, 20213 Čilipi, OIB: 16740298892, kao korisnika kredita, te HVB Splitske banke d.d. (pravnog prednika tuženika) kao davatelja kredita i to:

članka 2. u dijelu u kojem je kredit ugovoren u valuti CHF,

članka 10. b. u dijelu u kojem je ugovoreno vraćanje kredita uz valutnu klauzulu koja se veže za glavnicu u CHF.

II. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., Ulica Domovinskog rata 61, Split, OIB: 52508873833 da tužitelju Josipu Boškoviću iz Čilipa, Bistroe 49, OIB: 16740298892 isplati iznos od 11.048,37 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na pojedine iznose do isplate i to:

- na iznos od 16,82 EUR od 12. siječnja 2009. godine
- na iznos od 41,50 EUR od 10. veljače 2009. godine
- na iznos od 35,41 EUR od 13. ožujka 2009. godine
- na iznos od 18,87 EUR od 10. travnja 2009. godine
- na iznos od 9,41 EUR od 11. svibnja 2009. godine
- na iznos od 4,19 EUR od 10. lipnja 2009. godine
- na iznos od 14,68 EUR od 10. srpnja 2009. godine
- na iznos od 3,25 EUR od 10. rujna 2009. godine
- na iznos od 1,43 EUR od 10. studenog 2009. godine
- na iznos od 28,76 EUR od 13. siječnja 2010. godine
- na iznos od 45,12 EUR od 15. veljače 2010. godine
- na iznos od 44,76 EUR od 10. ožujka 2010. godine
- na iznos od 61,47 EUR od 14. travnja 2010. godine
- na iznos od 91,16 EUR od 10. svibnja 2010. godine

- na iznos od 115,55 EUR od 10. lipnja 2010. godine
- na iznos od 162,33 EUR od 12. srpnja 2010. godine
- na iznos od 208,95 EUR od 27. kolovoza 2010. godine
- na iznos od 218,40 EUR od 13. rujna 2010. godine
- na iznos od 171,82 EUR od 11. listopada 2010. godine
- na iznos od 188,95 EUR od 11. studenog 2010. godine
- na iznos od 234,47 EUR od 10. prosinca 2010. godine
- na iznos od 303,81 EUR od 11. siječnja 2011. godine
- na iznos od 224,91 EUR od 10. veljače 2011. godine
- na iznos od 248,14 EUR od 10. ožujka 2011. godine
- na iznos od 215,27 EUR od 11. travnja 2011. godine
- na iznos od 290,14 EUR od 10. svibnja 2011. godine
- na iznos od 346,67 EUR od 13. lipnja 2011. godine
- na iznos od 408,78 EUR od 12. srpnja 2011. godine
- na iznos od 474,22 EUR od 18. kolovoza 2011. godine
- na iznos od 382,64 EUR od 19. rujna 2011. godine
- na iznos od 340,62 EUR od 10. listopada 2011. godine
- na iznos od 340,35 EUR od 14. studenog 2011. godine
- na iznos od 346,32 EUR od 12. prosinca 2011. godine
- na iznos od 385,95 EUR od 12. siječnja 2012. godine
- na iznos od 400,17 EUR od 10. veljače 2012. godine
- na iznos od 407,01 EUR od 12. ožujka 2012. godine
- na iznos od 389,53 EUR od 12. travnja 2012. godine
- na iznos od 399,51 EUR od 10. svibnja 2012. godine
- na iznos od 408,34 EUR od 11. lipnja 2012. godine
- na iznos od 394,63 EUR od 11. srpnja 2012. godine
- na iznos od 393,82 EUR od 10. kolovoza 2012. godine
- na iznos od 365,73 EUR od 11. rujna 2012. godine
- na iznos od 377,34 EUR od 10. listopada 2012. godine
- na iznos od 395,93 EUR od 12. studenog 2012. godine
- na iznos od 388,09 EUR od 17. prosinca 2012. godine
- na iznos od 352,05 EUR od 25. siječnja 2013. godine
- na iznos od 351,10 EUR od 25. siječnja 2013. godine

po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5%-ih poena do 31. srpnja 2015. godine, od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. godine do 30. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 31. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Utvrđuje se da ne postoji tuženikovo potraživanje prema tužitelju u iznosu od 3.121,34 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom:

na iznos od 17,72 EUR od 10.03.2005.
na iznos od 27,31 EUR od 08.04.2005.
na iznos od 37,91 EUR od 10.05.2005.
na iznos od 28,16 EUR od 15.06.2005.
na iznos od 36,58 EUR od 08.07.2005.
na iznos od 36,65 EUR od 10.08.2005.
na iznos od 11,20 EUR od 12.09.2005.
na iznos od 22,57 EUR od 10.10.2005.
na iznos od 17,91 EUR od 10.11.2005.
na iznos od 10,88 EUR od 12.12.2005.
na iznos od 28,58 EUR od 12.01.2006.
na iznos od 36,75 EUR od 13.02.2006.
na iznos od 41,22 EUR od 10.03.2006.
na iznos od 58,92 EUR od 11.04.2006.
na iznos od 58,75 EUR od 12.05.2006.
na iznos od 50,12 EUR od 12.06.2006.
na iznos od 64,41 EUR od 14.07.2006.
na iznos od 71,97 EUR od 14.08.2006.
na iznos od 54,06 EUR od 11.09.2006.
na iznos od 48,42 EUR od 10.10.2006.
na iznos od 72,54 EUR od 14.11.2006.
na iznos od 69,83 EUR od 12.12.2006.
na iznos od 77,00 EUR od 15.01.2007.
na iznos od 79,65 EUR od 12.02.2007.
na iznos od 84,04 EUR od 12.03.2007.
na iznos od 95,15 EUR od 12.04.2007.
na iznos od 108,96 EUR od 10.05.2007.
na iznos od 113,86 EUR od 14.06.2007.
na iznos od 124,31 EUR od 19.07.2007.
na iznos od 111,71 EUR od 04.09.2007.
na iznos od 104,09 EUR od 11.09.2007.
na iznos od 135,75 EUR od 15.10.2007.
na iznos od 109,89 EUR od 12.11.2007.
na iznos od 115,47 EUR od 10.12.2007.
na iznos od 88,33 EUR od 16.01.2008.
na iznos od 88,70 EUR od 18.02.2008.
na iznos od 59,71 EUR od 14.03.2008.
na iznos od 64,96 EUR od 11.04.2008.
na iznos od 107,72 EUR od 15.05.2008.
na iznos od 92,22 EUR od 11.06.2008.
na iznos od 97,82 EUR od 10.07.2008.
na iznos od 104,55 EUR od 11.08.2008.
na iznos od 99,61 EUR od 16.09.2008.
na iznos od 54,96 EUR od 14.10.2008.
na iznos od 10,63 EUR od 12.11.2008.
na iznos od 63,53 EUR od 12.12.2008.
na iznos od 6,27 EUR od 10.08.2009.
na iznos od 13,09 EUR od 12.10.2009.
na iznos od 6,90 EUR od 10.12.2009., po stopi koja do 31. prosinca 2007. iznosi 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako

polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, a koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi obračunatoj uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

IV. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., Ulica Domovinskog rata 61, Split, OIB: 52508873833 da tužitelju Josipu Boškoviću iz Čilipa, Bistroe 49, OIB: 16740298892 naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 2.410,00 uvećanom za zakonske zatezne kamate koje teku od 25. svibnja 2026. pa do isplate i to po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi podnesenoj ovom sudu dana 12. lipnja 2023. navodi da je sa Splitskom bankom d.d. (poslovnica Dubrovnik) sklopio Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju s prijenosom prava vlasništva broj: 70107/05, solemniziran kod javnog bilježnika Lucije Carić pod brojem OU-36/05 od 18. siječnja 2005. godine (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu) te da je temeljem navedenog ugovora tuženik odobrio tužitelju kredit u iznosu od 157.000,00 CHF, pri čemu je u članku 10. Ugovora ugovoreno vraćanje kredita uz valutnu klauzulu koja je vezana uz CHF, a da je namjena kredita bila uređenje obiteljske kuće u Čilipima, pa da se radi o potrošačkom kreditu, a navodi i da je ovaj stambeni kredit u cijelosti otplatio. Navodi i kako je Splitska banka d.d. pripojena tuženiku na temelju Ugovora o pripajanju od 13. lipnja 2018. i Aneksa ugovora o pripajanju od 10. listopada 2018., pa da je tuženik kao društvo preuzimatelj sveopći pravni sljednik Splitske banke d.d. Ističe kako je pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, broj: Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018. utvrđeno da je VII-tuženik Splitska banka d.d. (pravni prednik tuženika) u razdoblju od 1. listopada 2004. godine do 31. prosinca 2008. godine povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istim nepoštene i ništetne ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemelje na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u posljedicama i pravima ugovornih strana, čime da je postupala protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, dalje: ZZP/03) i to člancima 81., 82. i 90., a od 07. kolovoza 2007. godine do 31. prosinca 2008. godine protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) te protivno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Navodi da, u konkretnom slučaju, prilikom sklapanja ugovora, tužitelj nije bio obaviješten o rizicima vezanim uz valutu

švicarski franak koji su opisani u citiranoj presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske. S obzirom na pravomoćna utvrđenja iz predmetne odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, navodi kako ima pravo tražiti povrat onog što je isplatio tuženiku s osnova nišetne odredbe o valutnoj klauzuli. Predlaže da se utvrde nišetnim i da ne proizvode pravne učinke odredbe predmetnog ugovora o kreditu u dijelu kojim je glavnica kredita i način otplate anuiteta vezan za tečaj švicarskog franka – CHF kao i da se naloži tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 10.827,18 EUR s pripadajućim zateznim kamatama te da mu se naloži naknaditi tužitelju prouzrokovani parnični trošak uvećan za pripadajuće zatezne kamate.

1.2. Tužitelj je po zaprimanju nalaza i mišljenja vještaka uredio tužbeni zahtjev na način da isti sada glasi kao u točkama I. i II. izreke ove presude.

2. U odgovoru na tužbu podnesenom ovom sudu 21. studenoga 2023. tuženik osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva te ističe prigovor zastare. Smatra da tužitelj nema pravni interes za podnošenje ove tužbe jer je obvezno-pravni odnos između stranaka prestao ispunjenjem s obzirom na to da je predmetni kredit otplaćen 25. siječnja 2013. Osporava i sve iznesene činjenične i pravne navode. Navodi da tužitelj neutemeljeno ističe da je ugovorena valutna klauzula nepoštena i nedopuštena, a kao takva i nišetna. Ističe da se radi o pravno valjanoj ugovornoj odredbi. Navodi da se o odredbi pregovaralo, da tuženik tužitelju nije zatajio niti jednu informaciju koju je o toj valuti imao i da je tužitelj sam donio informiranu odluku da će odabrati upravo ovaj kredit, da je tuženik dobrovoljno i svjesno odabrao valutu ugovora, te da je predmetna klauzula rezultat pojedinačnog pregovaranja. Tvrdi da su odredbe o valutnoj klauzuli jasne, lako uočljive i razumljive, pa da iste ne mogu biti predmetom ocjene poštenosti, a smatra i kako se tužitelj i sam bio dužan informirati o valutnoj klauzuli kao savjesna ugovorna strana. Također tvrdi kako ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača te da banka nije potrošaču, ovdje tužitelju, zatajila informacije koje je znala u vezi kretanja CHF jer da, u vrijeme ugovaranja ovog kredita, nije postojao u RH nijedan propis koji bi od tuženika zahtijevao određeni način postupanja, a smatra kako činjenica da se tečaj CHF naknadno promijenio na štetu potrošača, ne smije biti odlučno za ocjenu nepoštenosti. Ističe i da je potrošačima u kolektivnom sporu pružena apstraktna zaštita, ali nije time za tužitelja uspostavljeno nikakvo subjektivno pravo koje bi ga oslobađalo obveze dokazivanja osnove i visine tužbenog zahtjeva. Smatra da je nužno da vještak, pri izračunu preplate, uzme u obzir i negativne tečajne razlike, radi matematički pravilnog izračuna. U konačnici, predlaže sudu tužbeni zahtjev u cijelosti odbiti.

2.1. U podnesku od 26. lipnja 2024. ističe prigovor radi prebijanja po osnovi potplaćenih anuiteta (tzv. negativnih razlika) za razdoblje kad je tečaj CHF u odnosu na HRK bio niži od onoga na dan isplate (plasiranja) kredita u ukupnom iznosu od 3.032,04 EUR sa pripadajućim zateznim kamatama. Tuženik je po zaprimanju nalaza i mišljenja vještaka uredio prigovor radi prebijanja na način da svoju tražbinu označava u iznosu od 3.121,34 EUR.

3. Tužitelj se protivi istaknutom prigovoru radi prebijanja te ističe prigovor zastare i osporava njegovu visinu. Tuženik, u odnosu na tužiteljev prigovor zastare u pogledu ovog prigovora radi prebijanja, ističe kako se tražbina može prebiti sa zastarjelim potraživanjem, ako ono još nije bilo zastarjelo u trenutku kad su se stekli uvjeti za prijeboj, a navodi da su se u konkretnom slučaju tražbine stranaka susrele unutar zastarnog roka od pet godina.

4. Radi donošenja odluke u ovoj pravnoj stvari, sud je pročitao sve isprave u spisu, i to: Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva broj: 70107/95 potvrđen od javne bilježnice Lucije Carić pod brojem: OU-36/05-1 18. siječnja 2005. (list 8-23 spisa), potvrdu izdanu od SOCIETE GENERALE-SPLITSKE BANKE d.d. od 7. veljače 2013. (list 24 spisa), preliminarni izračun (list 25-31 spisa), otplatni plan i konto kartice (list 32-41 spisa), promet po računu (list 42-55 spisa), sudsku praksu (list 70-121, 131-137, 194-199 spisa), prikaz negativnih tečajnih razlika po kreditu (list 127 spisa), povijesni izvadak iz sudskog registra (list 138-187 spisa), izveden je dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po vještaku financijske struke Stefani Gardašanić (list spisa 220-232), koja je nalaz i mišljenje iznijela i usmeno (list spisa 253), a saslušana je i svjedokinja Katica Bošković i parnične stranke, odnosno, tužitelj koji je pristupio na ročište radi saslušanja (zapisnik na listu 206-208 spisa).

5. Predmet ovog postupka (nakon usklađenja tužbenog zahtjeva s nalazom i mišljenjem stalne sudske vještakinje financijske struke) je utvrđenje ništetnosti odredbi Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva broj: 70107/95 potvrđen od javne bilježnice Lucije Carić pod brojem: OU-36/05-1 18. siječnja 2005. u dijelu kojim je glavnica kredita i način otplate vezana za tečaj CHF, te isplata iznosa od 11.048,37 EUR na ime preplaćenih anuiteta, a radi ništetnosti odredbi tog ugovora o valutnoj klauzuli vezanoj za tečaj CHF.

6. Tužbeni zahtjev je osnovan.

7. Među strankama nije sporno da je između njih sklopljen Ugovor o kreditu 70107/95 potvrđen od javne bilježnice Lucije Carić pod brojem: OU-36/05-1 18. siječnja 2005. (dalje: ugovor o kreditu), nije sporno da je tuženik tužitelju stavio na raspolaganje kunksu protuvrijednost iznosa od 157.000,00 CHF odnosno da je tuženik vezao isplatu kredita za valutu švicarski franak, no, sporna je osnova tužbenog zahtjeva, odnosno, sporno je pravo tužitelja na isplatu iznosa u visini od 11.048,37 EUR sa zakonskim zateznim kamatama, a koji iznos tužitelj potražuje kao preplatu koja je nastala uslijed promjene tečaja valute švicarskog franka uz koji je vezana glavnica predmetnog kredita u odnosu na tečaj važeći u trenutku korištenja kredita (tzv. početni tečaj). Sporno je je li tuženik kredit vezao uz valutu švicarskog franka (dalje: švicarski franak ili CHF) nepoštenim i ništetnim ugovornim odredbama. Sporna je i visina tužbenog zahtjeva, te je sporno je li za tužiteljevo potraživanje, ako se isto utvrdi osnovanim, nastupila zastara. Sporna je osnovanost tuženikovog prigovora radi prebijanja, visina tog potraživanja, te je li predmetno potraživanje zastarjelo.

8. Odredbom članka 322. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18), propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima te moralu društva ništav ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu sankciju ili ako zakon o određenom slučaju ne propisuje što drugo pri čemu 324. ZOO-a propisuje da ništavost neke odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, ali će ugovor ostati na snazi čak i ako je ništava odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i važio bez nje.

8.1. Odredbom članka 323. stavka 1. ZOO-a propisano je da je u slučaju ništavosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila po osnovi takvog ugovora, a ako to nije moguće ili ako se priroda onog što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

8.2. Odredba članka 1111. stavka 1. ZOO-a propisuje da kad dio imovine jedne osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u pravnom poslu ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti tu imovinu, a ako vraćanje nije moguće, naknaditi vrijednost ostvarene koristi.

9. U ovom postupku među strankama nije sporno da su tužitelj kao Korisnik kredita i tuženik kao Kreditor 18. siječnja 2005. u Dubrovniku sklopili Ugovor o kreditu br. 70107/95. Ono što tužitelj tvrdi u ovom postupku je to da su odredbe Ugovora o kreditu u dijelu kojim je glavnica kredita vezana za tečaj švicarskog franka, dakle odredbe o valutnoj klauzuli, nepoštene i nišetne ugovorne odredbe, pa kako je tužitelj vršio plaćanja anuiteta obračunate po nišetnim odredbama, smatra da je tuženik dužan vratiti novčani iznos stečen temeljem nišetnih odredbi, odnosno stečen bez osnove. Obzirom da tuženik osporava tužbene navode o nišetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, kao sporno se u ovom sporu postavilo pitanje jesu li ugovorne odredbe kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak (odredbe o valutnoj klauzuli) sadržane u Ugovoru o kreditu nepoštene i nišetne.

10. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je presudom poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. kojom je utvrđeno da su Banke, među kojima i pravni prednik ovdje tuženika, u razdoblju od 1. travnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima nišetne i nepoštene ugovorne odredbe kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirale o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

11. Predmetni Ugovor o kreditu je prema utvrđenju suda nedvojbeno potrošački ugovor o kreditu sklopljen među strankama 18. siječnja 2005. te isti sadrži odredbe kojom je glavnica kredita vezana za valutu švicarskog franka, iz čega proizlazi da ovaj Ugovor o kreditu spada upravo među one ugovore o kreditu za koje je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. utvrđeno da sadrže odredbu kojom je glavnica kredita vezana uz švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora Banke kao trgovci nisu Korisnike kredita kao potrošače u cijelosti informirale o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i što takvu ugovornu odredbu čini nišetnom, kakva su utvrđenja i odluka o nišetnosti potvrđeni presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. Činjenica potrošačkog karaktera predmetnog Ugovora o kreditu proizlazi iz činjenice da je tužitelj kao Korisnik kredita potrošač u smislu odredbe čl. 3. ZZP/03 budući je predmetni Ugovor o kreditu sklopio na tržištu kao fizička osoba za potrebe plaćanja ostatka duga po stambenom kreditu broj: 9200028554 kod PBZ d.d. (što proizlazi iz samog ugovora o kreditu), s tim da iz iskaza tužitelja i svjedokinje Katice

Bošković, koja je predmetni ugovor potpisala kao punomoćnica tužitelja (korisnika kredita) i kao sudužnik te fiducijarni dužnik, u kojem navode da im je novac bio potreban za obnovu obiteljske kuće, koja je u Domovinskom ratu oštećena, s V. stupnjem oštećenja.

12. Označene su sudske odluke donesene u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 131. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 78/12, dalje: ZZP/07) u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 131. st. 1. tog Zakona i, radi navedenog, sukladno čl. 138.a. tog Zakona obvezujuće za druge sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, dakle i za ovaj sud u predmetnom sporu. Činjenica da se ovaj spor vodi radi vraćanja stečenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe, a ne radi naknade štete, nije od utjecaja na pitanje je li ovaj sud vezan odlukama donesenim u postupku radi zaštite kolektivnih interesa. Naime, i kod povrata stečenog bez osnove, odnosno stečenog na temelju ništetne ugovorne odredbe, i kod naknade štete, naglasak je na umanjenu nečije imovine i zahtjevu za naknadu vrijednosti umanjenja odnosno restituciji plaćenog temeljem ništetne osnove. Ističe se da već iz samog sadržaja izreke označenih presuda proizlazi da je tuženik, time što je zaključivao ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštenne ugovorne odredbe kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, povrijedio, ne samo kolektivne interese, već i prava potrošača, dakle, nedvojbeno prava i ovdje tužitelja kao potrošača s kojim je tuženik upravo u razdoblju koje je predmet kolektivne tužbe nesporno sklopio Ugovor o kreditu koji sadrži odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Takvo utvrđenje obuhvaća sve potrošačke ugovore o kreditu koji su sklopljeni u utuženom razdoblju ugovaranjem odredbi o valutnoj klauzuli švicarskog franka upravo iz razloga što je u tom kolektivnom sporu nadležni sud utvrdio da se sa potrošačima poput ovdje tužitelja nije pojedinačno pregovaralo o spornim ugovornim odredbama, odnosno da potrošači nisu informirani o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke o odabiru švicarskog franka kao ugovorne valute i koje su stoga ugovorne odredbe ocjenjene nepoštenim i ništetnim. Negirati i otkloniti pravni učinak odluka donesenih u predmetnom kolektivnom sporu značilo bi u cijelosti negirati svrhu i cilj tužbe radi zaštite kolektivnih interesa i prava kojom je pokrenut taj kolektivni spor te postupiti protivno čl. 502.c Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ br. 53/91, 91/92, 122/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP) kojim je izričito propisano da se fizičke osobe mogu u posebnim parnicama pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava u kojem je slučaju sud vezan za ta utvrđenja, a što tužitelj u sporu nedvojbeno čini u pogledu pitanja ništetnosti spornih ugovornih odredbi.

13. Iako tako, već iz označenih, i za ovaj sud obvezujućih presuda, proizlazi da su odredbe Ugovora o kreditu, kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, nepoštenne i ništetne, ističe se da utvrđenje ništetnim spornih ugovornih odredbi proizlazi i iz ocjene dokaza izvedenih u ovom postupku, ocjenom kojih dokaza sud kao nedvojbeno utvrđuje da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu kojim je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica kredita švicarski franak, tuženik kao trgovac nije tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim parametrima bitnim za donošenje

valjane odluke o izboru švicarskog franka utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja.

14. Naime, odredba čl. 81. st. 1. ZZP/03 propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok odredba st. 2. tog članka propisuje da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

15. Tužitelj tvrdi da se o odredbama Ugovora o kreditu kojom je glavnica kredita vezana uz valutu švicarskog franka nije pojedinačno pregovaralo te da on nije imao mogućnost utjecaja na sadržaj istih. Tuženik, pak, nije predložio niti jedan dokazni prijedlog iz kojeg bi se moglo utvrditi suprotno. Naime, općepoznata je činjenica da su banke u Republici Hrvatskoj u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu klijentima nudile kredite u švicarskim francima po povoljnijim uvjetima od kredita u drugim valutama te je općepoznata činjenica da klijenti pri ishodu kredita navedu iznos koji im je potreban te im zatim banka ponudi konkretne uvjete pod kojima mogu ostvariti kredit u traženom ili njemu najbližem ostvarivom iznosu, ponudom valute u kojoj im je taj kredit dostupan i ponudom kamatne stope pod kojom banka nudi takav kredit, pa nije sudu uvjerljiv navod tuženika da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o izboru švicarskog franka odnosno ugovaranju valutne klauzule u smislu da je tužitelj imao realnu mogućnost utjecaja na ugovornu odredbu kojom se glavnica veže uz valutu švicarski franak bez da pri tome promijeni i ostale uvjete ugovora te štoviše uopće mogućnost ostvarenja kredita. Ovo proizlazi i iz iskaza samog tužitelja i svjedokinje Katice Bošković, inače supruge tužitelja, koja je predmetni ugovor o kreditu potpisala, ne samo kao punomoćnica tužitelja (korisnika kredita), već i kao sudužnik i fiducijarni dužnik (iskazi na listu 206-208 spisa) koji sudu u potpunosti uvjerljivo, životno i logično navode kada iskazuju da su u banci izreklamirali ugovor u švicarskim francima, da im je rečeno da je to najbolji i najpovoljniji kredit odnosno da je upravo ta valuta najsigurnija, što je značilo da je najstabilnija odnosno da nije podložna fluktuacijama te da su prihvatili takve sugestije i sklopili ugovor upravo u CHF, da ih u banci nisu upozorili ni na kakve posebne rizike, dapače, da je ugovor u švicarskim francima od djelatnika banke bio jako hvaljen kao najbolja opcija te je ugovor je bio "uzmi ili ostavi", te nije bilo nikakve mogućnosti pregovora. Navode i kako ih nitko nije upozorio ni na kakve rizike vezano za valutu švicarski franak niti su mogli predvidjeti što će se dalje događati i kako će ova valuta divljati. Ugovor su pročitali, a svjedokinja Katica Bošković je navela da joj se na prvu sve činilo jasno, ali da joj nije bilo jasno kako će se tečaj mijenjati, o čemu to ovisi i kakvi su rizici, a da joj osobito nije bilo jasno da bi rata mogla u toj mjeri rasti. Tužitelj je naveo i kako ni u ludilu ne bih pristao sklopiti takav ugovor, da je znao koliko će rate rasti.

16. Nadalje, odredba čl. 84. ZZP/03 propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, s tim da ocjena je li neka ugovorna odredba sastavljena jasno i razumljivo, tumačena u duhu prakse Suda Europske unije, nalaže dati ocjenu da li su u trenutku sklapanja ugovora o kreditu potrošačima bila transparentno izložena konkretna djelovanja, rizici i mogući učinak tih i svih drugih faktora koji utječu na kreditnu zaduženost, a sve to uz predočenje točnih i razumljivih kriterija na temelju kojih prosječni potrošač, koji nema stručna znanja, kao potencijalni korisnik kredita, može procijeniti rizik koji preuzima

sklapanjem ugovora s određenim odredbama i može li znati ukupne ekonomske posljedice koje za njega kao individualnog potrošača mogu proizaći, vezano za obim njegovih obveza, a naročito vezano za iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

17. Čitanjem spornih odredbi Ugovora o kreditu, kojima je glavnica i posljedično tome i anuitet kredita vezan uz valutu švicarskog franka, sud utvrđuje da je iz sadržaja tih odredbi tužitelju kao prosječnom potrošaču kojem je poznat pojam valutne klauzule bila jasna odredba da se glavnica odnosno anuitet kredita vezuje uz valutu švicarskog franka. Takva odredba, koja je sadržana u predmetnim člancima Ugovora, ujedno je i lako uočljiva svakoj osobi koja čita Ugovor o kreditu pa time i tužitelju. Međutim, što se tiče činjenice da li su sporne ugovorne odredbe tužitelju kao prosječnom potrošaču lako razumljive, sud je utvrdio da nisu. Naime, čitanjem sadržaja Ugovora o kreditu sud kao nedvojbeno utvrđuje da u samom kreditu nisu sadržani razlozi niti su vidljivi kriteriji na temelju kojih bi tužitelj kao prosječan potrošač mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima, a tuženik u tijeku dokaznog postupka nije dokazao da je tužitelja u fazi pregovora o sklapanju Ugovora o kreditu odnosno prethodno sklapanju Ugovora informirao o rizicima vezanim uz ugovaranje odredbe kojom se glavnica odnosno anuitet kredita vezuje upravo uz valutu švicarskog franka. Tužitelj, koji od tuženika nije o riziku švicarskog franka bio dovoljno informiran, prema ocjeni ovog suda, ni uz svu razumnu pažnju i oprez, nije mogao razumjeti spornu ugovornu odredbu i što takva ugovorna odredba znači za njegovu obvezu te donijeti informiranu odluku o sklapanju Ugovora o kreditu koji sadrži takve odredbe.

18. Utvrdivši tako da sporna ugovorna odredba o valutnoj klauzuli tužitelju nije bila razumljiva i imajući u vidu da ugovorne strane o istoj nisu pojedinačno pregovarale te da je Ugovor o kreditu sklopljen na standardiziranom obrascu sastavljenom od strane tuženika, sud je dalje ocjenjivao da li je propust informiranja tuženik učinio u dobroj vjeri ili suprotno načelu savjesnosti i poštenja, te jesu li ugovorne odredbe kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak dovele do neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja.

18.1. U vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu ni jedan pozitivni propis nije izričito propisivao obvezu davatelja kredita da u fazi oglašavanja informira potrošače o konkretnim činjenicama o kojima ovisi odluka o uzimanju kredita s valutnom klauzulom u švicarskim francima u vidu mogućnosti procjene ekonomskih posljedica sklapanja takvog ugovora, no izostanak zakonske regulative u tom pogledu ne znači da tuženik nije imao obvezu postupati sukladno načelu svjesnosti i poštenja kao temeljenom načelu obveznih odnosa odnosno učiniti sve potrebno da u cijelosti informira potrošača ovdje tužitelja o svim bitnim elementima Ugovora o kreditu uključivo i o riziku ugovaranja odredbi kojima se glavnica kredita vezuje uz valutu švicarskog franka i za postojanje kojih rizika tuženik za razliku od tužitelja nedvojbeno zna (neovisno o pitanju zna li točan iznos za koji će tečaj valute CHF porasti), budući mu postojeći rizici ove valute kao financijskom stručnjaku kojem je djelatnost upravo financijskog i ekonomskog karaktera nisu mogli ostati nepoznati. Takvo je osnovno načelo postupanja sudionika u zasnivanju obveznih odnosa propisano upravo zbog nemogućnosti zakonodavca da unaprijed propiše regulativu za sve životne situacije te upravo u tom smislu čl. 4. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/05, 41/08, 125/11) propisuje da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja, a što je tuženik propustio iako je kao savjesni gospodarstvenik i stručna osoba trebao voditi računa o interesima tužitelja kao nedvojbeno slabije strane u ovom ugovornom odnosu. Također,

sama nerazumljivost odredbi kojima se glavnica vezuje uz švicarski franak, prema ocjeni suda, je uzrok neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja i to protivno načelu savjesnosti i poštenja jer tuženik kao trgovačko društvo koje se bavi financijskim poslovanjem i koji stoga nedvojbeno zna koji rizik donosi odabir valute švicarskog franka, taj rizik transparentno ne prezentira tužitelju. Neravnoteža u pravima i obvezama koja proizlazi iz spornih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli je pri tome značajna, a što proizlazi iz nesporne činjenice o značajnom porastu tečaja švicarskog franka u utuženom razdoblju i posljedično tome značajnom porastu visine anuiteta po Ugovoru o kreditu (iskaz tužitelja i svjedokinje Katice Bošković, list 206-208 spisa). Logično je i životno da je tužitelj, polazeći od načela povjerenja prema tuženiku kao financijskoj instituciji, prihvatio onaj kredit koji mu je tuženik ponudio kao najpovoljniji kredit, upravo predmetni Ugovor o kreditu, te je isključivo tužitelj, koji kredit otplaćuje u kunama kao valuti u kojoj nesporno zarađuje, a ne u švicarskim francima o čijoj vrijednosti ovisi glavnica i kamata koju otplaćuje kao anuitet kredita, spornom ugovorom odredbom preuzeo sav rizik promjene tečaja švicarskog franka. Kako je tuženik nedvojbeno znao za rizik koji nosi švicarski franak, a nije na adekvatan način o istom informirao tužitelja kojem su odredbe kojima je glavnica vezana uz valutu švicarskog franka nedvojbeno bile nerazumljive, radi čega isti nije mogao donijeti informiranu odluku hoće li preuzeti rizik koji nose sporne ugovorne odrede ili neće, ocjena je suda da tuženik nije prilikom sklapanja Ugovora o kreditu postupao savjesno i pošteno te je kao posljedica tog propusta tuženika došlo do ugovaranja spornih odredbi o valutnoj klauzuli koje su uzrokovale značajnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka upravo na štetu tužitelja.

19. Slijedom navedenoga, odlučeno je kao u točki I. izreke.

20. Tuženik je visinu anuiteta obračunavao temeljem ništetnih i nepoštenih ugovornih odredbi kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, pa tužitelj postavio zahtjev za isplatu preplaćenih iznosa anuiteta kredita po osnovi ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u iznosu od ukupno 10.827,18 EUR sa zateznim kamatama na pojedinačne iznose od trenutka uplate svakog pojedinog preplaćenog iznosa. Tuženik je osporavao i visinu tužbenog zahtjeva, pa je sud u ovom postupku proveo financijsko knjigovodstveno vještačenje. Stalna sudska vještakinja Stefani Gardašanić izradila je nalaz i mišljenje objektivno, jasno i sukladno pravilima struke. Na matematički izračun tuženik nije imao nikakvih prigovora, već su njegovi prigovori bili pravne prirode (a koje je prigovore sud gore otklonio), dok tužitelj nije imao nikakvih prigovora. Stoga je sud, pregledom nalaza i mišljenja, utvrdio da razlika između iznosa anuiteta koje je tuženik naplatio tužiteljici po predmetnom Ugovoru o kreditu i onih koje bi tužitelj platio da je tuženik anuitet izračunavao prema tečaju valute CHF važećem na dan korištenja kredita odnosno da glavnica kredita nije vezana za promjenu tečaja švicarskog franka, iznosi 11.048,37 EUR.

21. Tužitelj je svoj tužbeni zahtjev uskladio s nalazom i mišljenjem vještakinje, čime umjesto prvotno utuženih 10.827,18 EUR sada traži isplatu 11.048,37 EUR, te je precizirao tijek kamate. Tuženiku je dostavljen podnesak kojim tužitelj svoj tužbeni zahtjev uskladio s nalazom i mišljenjem vještakinje, međutim na isti se nije posebno očitovao.

22. U pogledu tuženikovog prigovora zastare, ističe se da je predmet spora klasificiran kao zahtjev za vraćanje stečenog bez osnove, konkretno kao povrat stečenog temeljem ništetne ugovorne odredbe, slijedom čega je zastaru prava tužitelja potraživati isplatu utuženog iznosa potrebno cijeliti primjenom općeg petogodišnjeg zastarnog roka. Iako tužitelj potražuje povrat dijela naplaćenih anuiteta kredita, iznosi povrat kojih potražuje nisu

tražbine povremenih davanja koje dospijevaju godišnje ili u kraćim razdobljima niti naknada štete, već upravo iznos za koji tužitelj ispravno tvrdi da ga je tuženik stekao temeljem ništetnih ugovornih odredbi, dakle, bez valjane pravne osnove, a radi čega je pravo tužiteljice tražiti isplatu potrebno cijeliti primjenom petogodišnjeg zastarnog roka, koji zastarni rok vrijedi za povrat stečenog bez osnove odnosno za restitucijski zahtjev ugovorne stranke za povrat danog temeljem ništetne ugovorne odredbe. Sjednica Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. zauzima pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju kad ugovorna strana traži povrat stečenog na temelju ništetne ugovorne odredbe, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Cijeneći da je ništetnost spornih ugovornih odredbi Ugovora o kreditu za tužitelja postala poznata onim trenutkom kad je pravomoćno utvrđena u postupku kolektivne zaštite interesa i prava potrošača te računajući petogodišnji zastarni rok od 14. lipnja 2018. kao dana donošenja odluke u pogledu ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli, sud nedvojbeno utvrđuje da nije nastupila zastara predmetnog potraživanja tužitelja te da je prigovor zastare istaknut po tuženiku neosnovan. Ovo jer je predmetna tužba sa zahtjevom za isplatu plaćenog po osnovi ništetne odredbe o valutnoj klauzuli podnesena 12. lipnja 2023. i time unutar petogodišnjeg zastarnog roka računanog od 14. lipnja 2018.

23. Slijedom svega navedenog, utvrdivši tako da je prigovor zastare neosnovan, te da je, uslijed odredbi kojima su glavnica kredita i posljedično tome anuitet kredita vezani za švicarski franak, tužitelj platilo iznos od ukupno 11.048,37 EUR više nego što bi platio da je tuženik za vrijeme utuženog razdoblja obračun obveze tužitelja na isplatu anuiteta kredita vršio primjenom tečaja CHF važećeg na dan korištenja kredita, odnosno da glavnica kredita nije vezana za promjenu tečaja švicarskog franka, sud je ovom presudom naložio tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 11.048,37 EUR sa zatraženom i pripadajućom zateznom kamatom. Odluku o zateznoj kamati sud je utemeljio na čl. 1115. ZOO koji propisuje da se kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju platiti zatezne kamate, i to ako je stjecatelj nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva, visinu zakonske zatezne kamate određivši sukladno čl. 29. st. 2. ZOO. Kao dan početka tijeka zakonske zatezne kamate sud je uzeo dane uplate svakog pojedinog anuiteta budući je tuženik koji je obračunao i tužitelju naplatio taj iznos nepošten od dana stjecanja. Tuženik je, kao jača ugovorna strana, ugovor pripremio i u njega inkorporirao nepoštene ugovorne odredbe, te je takav ugovor, bez potrebnih razjašnjenja tužitelju (njegovoj punomoćnici) dan na potpis. Primijenivši u poslovanju nepoštenu poslovnu praksu na štetu tužitelja, potrošača, tuženik je nepošten od dana primitka preplaćenih iznosa, pa upravo od dana primitka svakog pojedinog anuiteta (odnosno, preplaćenog iznosa), teku zatezne kamate (na svaki pojedini preplaćeni iznos). Slijedom navedenog je odlučeno kao u točki II. izreke.

24. Odlučujući o tuženikovom prigovoru radi prebijanja koji je visinom konačno postavljen u podnesku od 5. rujna 2025., sud je utvrdio da ne postoji tuženikovo potraživanje prema tužiteljici po osnovi tzv. negativne razlike nastale u periodu kada je tečaj CHF u odnosu na HRK bio niži od onoga na dan isplate (plasiranja) kredita, u iznosu od 3.121,34 EUR, radi čega je u izreci ove presude, ovo sukladno čl. 338. st. 3. ZPP sud i utvrdio da ne postoji tuženikovo potraživanje prema tužiteljici u iznosu od 3.121,34 EUR sa zakonskom zateznom kamatom koja je specificirana u izreci ove presude (točka III. izreke).

24.1. Naime, nedvojbeno je da tuženik od tužitelja s osnova valutne klauzule (kao sastavnog dijela anuiteta predmetnog kredita) nije ništa neosnovano primio budući je tužitelj isplatu po tuženiku mu obračunatih anuiteta vršio kao ispunjenje svoje ugovorne obveze na vraćanje anuiteta kredita pa tuženik prema tužitelju nema potraživanje u iznosu od 3.121,34 EUR po osnovi stečenog bez osnove, a kako je tuženik Ugovor o kreditu sklopio u svojstvu trgovca, a ne potrošača, to tuženik niti temeljem ranije u odluci citiranih odredbi ZZP/03 o posljedicama ništetnosti ugovorne odredbe (o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi) od tužitelja ne može osnovano potraživati plaćanje iznosa od 3.121,34 EUR kao iznosa koji je tužitelj po Ugovoru o kreditu manje platio u periodu kada je tečaj CHF u odnosu na HRK bio niži od onoga na dan isplate kredita. Osim toga, ugovorna odredba o valutnoj klauzuli koja je vezana uz CHF je utvrđena ništetnom upravo zbog toga što je ta ugovorna odredba o kojoj stranke nisu pojedinačno pregovarale, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana upravo na štetu tužitelja kao potrošača, pa je zahtjev tuženika da mu tužitelj uslijed utvrđenja da je ništetna ova ugovorna odredba, koju je u Ugovor o kreditu unio sam tuženik, u izravnoj suprotnosti sa svrhom i smislom zaštite koja je potrošačima u kolektivnom sporu pružena i razlozima zbog kojeg je ova ugovorna odredba utvrđena ništetnom (tako i Županijski sud u Splitu u presudi poslovni broj GŽ-2434/2023-3 od 29. studenog 2023.).

24.2. Također, utvrđenje da je tužitelj tuženiku dužan isplatiti iznos od 3.121,34 EUR sa zakonskom zateznom kamatom kao razliku između nižeg anuiteta koje je platio (u vrijeme kad je tečaj CHF u odnosu na HRK bio niži od onoga na dan isplate kredita) i anuiteta koji bi platio da je za cijelo otplatno razdoblje primjenjivan tečaj CHF koji je vrijedio na dan sklapanja ugovora, bi imalo za posljedicu ugrožavanje restitucije potrošača kao najznačajnije posljedice ništetnosti nepoštene ugovorne odredbe.

25. Odluka o zahtjevu tužitelja za naknadu parničnog troška utemeljena je na odredbi članka 154. stavka 1. ZPP koji propisuje da je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci i njezinom umješraču naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka. Slijedom citirane odredbe, sud je tužitelju priznao pravo na naknadu troškova u visini odmjerenoj prema odredbama Odvjetničke tarife ("Narodne novine" broj: 138/2023, 107/2025, dalje: Tarifa) i vrijednosti predmeta spora. Tužitelju su prema ocjeni suda kao osnovani nastali troškovi po osnovi zastupanja po punomoćniku iz reda odvjetnika i to troška sastava tužbe dostavljene sudu 12. lipnja 2023. (1 x 100 bodova x 2,00 EUR sukladno Tbr. 7. toč. 1. u vezi s Tbr. 54. Tarife), troška zastupanja na ročištima održanim 27. lipnja 2024., 12. ožujka 2025., 12. veljače 2026. i 6. svibnja 2026. (4 x 100 bodova x 2,00 EUR sukladno Tbr. 9. toč. 1. u vezi s Tbr. 54. Tarife), trošak sastava podnesaka dostavljenih sudu 1. prosinca 2023., 4. srpnja 2024. i 1. rujna 2025. (3 x 100 bodova x 2,00 EUR sukladno Tbr. 8. toč. 1. u vezi s Tbr. 54. Tarife), a što sveukupno uz zatraženi i pripadajući PDV od 25% (sukladno Tbr. 46. Tarife) te uz materijalni trošak nastao za potrebe vještačenja u ovoj pravnoj stvari u visini od 410,00 EUR ukupno iznosi 2.410,00 EUR. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točki IV. Izreke.

U Dubrovniku 25. svibnja 2026.

Sutkinja
Mirna Franić Rapajić

Uputa o pravnom lijeku:

1. Stranci koja je pristupila na ročište za objavu, rok za žalbu teče od dana tog ročišta. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Žalba se dostavlja pisano ovom sudu za sud drugog stupnja.

2. Stranci koja nije pristupila na ročište za objavu presude, a o njemu je uredno obaviještena, rok za žalbu teče od dana tog ročišta. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Žalba se dostavlja pisano ovom sudu za sud drugog stupnja.

3. Stranci koja nije pristupila na ročište za objavu presude, a o njemu nije uredno obaviještena, rok za žalbu teče od dana dostave pisanog otpravka presude. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Žalba se dostavlja pisano ovom sudu za sud drugog stupnja.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku,
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30888-7fff6**

Kontrolni broj: **00317-e1526-35206**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.